

[Korsgaard.]

handelsmæssig har Interesse for os, men saaledes at forstaa, at man deler Verden, om jeg saa maa sige, i to Grupper: i den ene Gruppe, den Gruppe, der intet maa gøre, stiller man os, i den anden Gruppe stiller man de andre. Den højtærede Udenrigsminister sagde, at dette jo kun gjaldt for en kort Tid, man kunde opsiges disse Overenskomster. Deroverfor vil jeg gerne sige, at i en Krisetid har man ikke Tid til at vente et halvt Aar, overfor Kriseforslag overhovedet kan man ikke vente, man maa straks give sig til at gennemføre de paagældende Foranstaltninger. Skal man vente, ja, da har man den yderligere Usikkerhed, til stor Skade for det paagældende Lands Økonomi.

Den højtærede Udenrigsminister talte om, at England er paa den samme Side som vi. Men den højtærede Minister er jo ikke blind for, at vor og Englands Stilling slet ikke er den samme. England kan ud fra den Magt, det nu en Gang besidder, naar som helst det vil, træde ud af dette, idet det i sig selv er en saadan Magtfaktor i hele Verdens Økonomi, at hvad Danmark paa dette Omraade gør eller ikke gør, er saamænd inderlig ligegyldigt for denne Stat. England har sin Frihed, men hvad har vi? Hvad viser Fortiden, naar vi skulde vise, at vi havde Ret til at gøre, hvad vi vilde, naar vi skulde prøve Voldgift? Jeg minder om de Udtalelser, der faldt her sidste Sommer, og hvori den højtærede Udenrigsminister gik ind for, at det turde vi ikke indlade os paa, for det værste, der kunde ske, var, at vi vandt vor Voldgiftssag, og hvad saa? Nej, Sammenstillingen med England har ingen som helst rimelig Baggrund. Hvad vi her gør eller ikke gør, er utvivlsomt ganske uden Indflydelse paa, om England før eller senere slaar ind paa den protektionistiske Vej eller ikke. Saaledes som nu en Gang det danske Erhvervsliv er, med baade dygtige Arbejdere og dygtige Arbejdsledere, er jeg ikke i Tvivl om, at det lykkeligste for dette lille Samfund vilde være Toldfrihed ud over hele Verden. Men her kommer det beklagelige, at de andre Partier jo slet ikke vil se paa, hvad de andre Lande gør. Man mener, at Danmark som en Enhed for sig kan indstille sig paa, hvad der passer efter en teoretisk Betragtning.

Og nu den anden Gruppe af Lande, den Gruppe, hvortil England ikke hører! Er det ikke en Gruppe af Lande, som vi handelsmæssig set har den største Interesse i at

kunne handle paa lige Fod med? Er et Land som Tyskland, der blandt Stormagterne jo ligger vor Dør nærmest, ikke et Land, som for os har den allerstørste Betydning, og er det Forslag, der gennemføres, efter sin Aand ikke saaledes, at Tyskland kan overfor os, naar som helst og saa hurtig det maatte ønske det, gøre, hvad det vil, men vi, nej vi kan intet gøre? Naturligvis, naar man betragter vor Stilling som en saadan, at vi overhovedet kun er noget i Kraft af, hvad vi kan tigge os til, ja, saa er det ogsaa et Standpunkt, men det er unægtelig et saare beklageligt Standpunkt. Og jeg mener nu ikke, at det danske Samfund er et saa ubetydeligt Samfund økonomisk set, at vi slet ikke, ogsaa til en vis Grad med Magtmidler, skulde kunne skaffe Ørenlyd for de Betragtninger, vi nu en Gang mener er de rigtige. Det rent faktiske ved Vedtagelsen af denne Konvention er jo, at f. Eks. Toldforanstaltninger til Beskyttelse af meget vanskeligt stillede Erhverv herefter, saa længe Konventionen er gældende, ikke kan gennemføres fra dansk Side. Det betyder naturligvis, at Foranstaltninger af den Art, som vi fra konservativ Side foreslog i 1927, og som, i hvert Fald tilsyneladende, var lige ved at skabe Regeringskrise, vil overhovedet ikke kunne vedtages; for at man skulde vedtage dem og saa vente nogle Maaneder med at lade den træde i Kraft, det vilde jo, vil enhver kunne begribe, være den rene Meningsløshed. Altsaa, det rent faktiske er, at Forslag af den Art ikke vil kunne vedtages. Efter mit Begreb om Loyalitet vil jeg mene, at lige saa givet er det, at en Sukker-Ordning som den, vi vedtog sammen med sidste Finanslov, ikke vil kunne gennemføres, idet den vil være imod denne Konvention. Om den er det efter dens Ord, skal jeg lade være usagt, men at den ud fra en loyal Betragtning er imod Konventionens Hensigt, mener jeg ikke, der kan være fjerneste Tvivl om. Altsaa, hvad vi i sin Tid har ønsket, naar Krisen var der, til Hjælp for enkelte Erhverv, vil ikke kunne gennemføres — at man ikke har noget derimod fra de andre Partiers Side, kan jo for saa vidt ikke forbavse. Men hvad der heller ikke kan vedtages — og det var det ærede Medlem Hr. Drachmann i nogen Grad inde paa —, er Forslag af den Art, som fremsattes af den største Del af den nuværende Regeringskoalition, Socialdemokratiet, i 1927. Den Gang troede man i hvert Fald fra visse Sider, at der var Alvor i disse Forslag. Jeg havde Lejlighed til, efter at vore Forslag allersidst paa Samlingen 1926—27 var faldet derved, at Socialdemokratiet ikke vilde bidrage til at